13 Σεπτεμβρίου, 1935

Δρ. ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ

Ο Κομμουνισμός

Χωρίς μάσκα!

Δρ. Γιόζεφ Γκαίμπελς
Ο Κομμουνισμός Χωρίς Μάσκα!

Ομιλία του Υπουργού Δημόσιας Διαφώτισης και Προπαγάνδας του Ράιχ Δρ. Γιόζεφ Πάουλ Γκαίμπελς, που πραγματοποιήθηκε στη Νυρεμβέργη στο 7ο Συνέδριο του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος στις 13 Σεπτεμβρίου, 1935

Στις αρχές Αυγούστου φέτος, μία από τις πιο έγκυρες αγγλικές εφημερίδες δημοσίευσε ένα κύριο άρθρο με τίτλο «Δύο Δικτατορίες», στο οποίο επιχειρήθηκε μια αφελής και λανθασμένη προσπάθεια να παρουσιαστούν στους αναγνώστες της εφημερίδας ορισμένες υποτιθέμενες ομοιότητες μεταξύ του ρωσικού μπολσεβικισμού και του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού. Αυτό το άρθρο έδωσε αφορμή για μια ασυνήθιστη έντονη συζήτηση στα διεθνή κέντρα, η οποία ήταν μόνο μια άλλη απόδειξη του γεγονότος ότι υπάρχει μια εκπληκτική παρανόηση στους πιο εξέχοντες δυτικοευρωπαϊκούς κύκλους ως προς τον κίνδυνο που παρουσιάζει ο κομμουνισμός στη ζωή του ατόμου και του έθνους. Τέτοιοι άνθρωποι εξακολουθούν να είναι προσκολλημένοι στην άποψή τους παρά τις φοβερές και καταστροφικές εμπειρίες των τελευταίων δεκαοκτώ ετών στη Ρωσία.

Ο συντάκτης του άρθρου δήλωσε ότι τα δύο σύμβολα, που είναι σήμερα αντίθετα μεταξύ τους, δηλαδή αυτό του μπολσεβικισμού και του εθνικοσοσιαλισμού, αντιπροσωπεύουν καθεστώτα τα οποία «στη βασική τους δομή είναι παρόμοια και σε πολλούς από τους νόμους τους – τα στηρίγματα τους – είναι πανομοιότυπα. Επιπλέον, η ομοιότητα αυξάνεται». Συνέχισε λέγοντας:

«Και στις δύο χώρες επικρατεί η ίδια λογοκρισία για την τέχνη, τη λογοτεχνία και φυσικά τον Τύπο, ο ίδιος πόλεμος κατά της διανόησης, η επίθεση στη θρησκεία και η μαζική επίδειξη όπλων, είτε στην Κόκκινη Πλατεία είτε στο Τέμπελχοφερ Φέλντ».
«Το περίεργο και τρομερό πράγμα είναι», δήλωσε, «ότι δύο έθνη, που κάποτε ήταν πολύ διαφορετικά, εκπαιδεύονται και οδηγούνται σε πρότυπα τόσο εντυπωσιακά παρόμοια.»

Παρατηρεί κανείς εδώ πολύ πολυλογία και λίγη κατανόηση. Ο ανώνυμος συγγραφέας αυτού του άρθρου προφανώς δεν έχει μελετήσει τις ουσιαστικές και θεμελιώδεις αρχές είτε του εθνικοσοσιαλισμού είτε του μπολσεβικισμού. Εξετάζει απλώς ορισμένα επιφανειακά φαινόμενα και δεν έχει λάβει υπόψη του τι είχαν να πουν σοβαροί δημοσιογράφοι για το εν λόγω θέμα ούτε συνέκρινε τις απόψεις του με τις αντικειμενικές τους δηλώσεις. Αυτή η εντελώς λανθασμένη κρίση της υπόθεσης θα μπορούσε να παραληφθεί με ένα ανασήκωμα των ώμων και να θεωρηθεί απλώς σαν μέρος της καθημερινής τάξης πραγμάτων, αν δεν υπήρχε το γεγονός ότι τα δύο προβλήματα που συζητήθηκαν εδώ ανήκουν στην ουσία τους στα πολιτικά φαινόμενα που είναι σημαντικά για το μέλλον της Ευρώπης. Επιπλέον, αυτή η εντυπωσιακά επιπόλαια κρίση για το πρόβλημα δεν είναι απλώς μια μεμονωμένη περίπτωση, αλλά πρέπει να ληφθεί σε συνδυασμό με ένα πολύ ευρύτερο και πιο σημαντικό τμήμα της δυτικοευρωπαϊκής γνώμης.

Σε αντίθεση με αυτό, θα προσπαθήσω εδώ να αναλύσω τον μπολσεβικισμό στα βασικά του στοιχεία και να τα καταδείξω όσο πιο ξεκάθαρα μπορώ στο γερμανικό και στο ευρωπαϊκό κοινό. Αυτό δεν είναι εύκολο έργο, δεδομένου ότι τα προπαγανδιστικά όργανα της Κομμουνιστικής Διεθνούς είναι αναμφίβολα καλά οργανωμένα και δεν απέτυχαν να θέσουν ενώπιον του κοινού του κόσμου, έξω από τα ρωσικά σύνορα, μια εντελώς ψεύτικη εικόνα του μπολσεβικισμού. Αυτή η εικόνα είναι εξαιρετικά επικίνδυνη λόγω της έντασης που μπορεί και πρέπει φυσικά να προκαλέσει. Ας σημειώσουμε επίσης το βαθύ μίσος στους φιλελεύθερους κύκλους σε όλο τον κόσμο όσον αφορά τον εθνικοσοσιαλισμό και το χρήσιμο εποικοδομητικό έργο του στη Γερμανία. Γι’ αυτό, υπάρχει και εδώ η πιθανότητα εσφαλμένων κρίσεων, όπως αυτές που ήδη αναφέρθηκαν. Περνούν από ό,τι είναι απαραίτητο. Ο διεθνής κομμουνισμός θα εξαφανίσει εντελώς όλες τις εθνικές και φυλετικές ιδιότητες που είναι θεμελιωμένες στην ίδια την ανθρώπινη φύση· στην ιδιοκτησία βλέπει την πιο βασική αιτία της κατάρρευσης του παγκόσμιου εμπορίου στο καπιταλιστικό σύστημα. Ως εκ τούτου, το εκμεταλλεύεται αυτό μέσω ενός εκτεταμένου και προσεκτικά οργανωμένου και βάναυσου συστήματος δράσης, παραμερίζοντας τις προσωπικές αξίες και θυσιάζοντας το άτομο σε ένα κούφιο μαζικό είδω-

λο που είναι απλώς μια διακωμώδηση της ίδιας της πραγματικής ζωής. Ταυτόχρονα αγνοεί και καταστρέφει όλες τις ιδεαλιστικές και ανώτερες επιδιώξεις των ανθρώπων και των εθνών, μέσα από τις δικές του ωμές και κενές υλιστικές αρχές. Από την άλλη πλευρά, ο Εθνικοσοσιαλισμός βλέπει σε όλα αυτά τα πράγματα – στην ιδιοκτησία, στις προσωπικές αξίες και στο έθνος και τη φυλή και τις αρχές του ιδεαλισμού – αυτές τις δυνάμεις που συνεχίζουν κάθε ανθρώπινο πολιτισμό και ουσιαστικά προσδιορίζουν την αξία του.

Ο μπολσεβικισμός είναι κατηγορηματικά αποφασισμένος να επιφέρει μια επανάσταση μεταξύ όλων των εθνών. Στην ουσία του έχει μια επιθετική και διεθνιστική τάση. Όμως ο Εθνικοσοσιαλισμός περιορίζεται στη Γερμανία και δεν είναι προϊόν προς εξαγωγή, ούτε στα ασαφή ούτε στα πρακτικά χαρακτηριστικά του. Ο μπολσεβικισμός σαν αρχή αρνείται τη θρησκεία, θεμελιωδώς και εξ ολοκλήρου. Αναγνωρίζει τη θρησκεία μόνο σαν «όπιο για το λαό». Για τη βοήθεια και την υποστήριξη των θρησκευτικών πεποιθήσεων, ωστόσο, ο Εθνικοσοσιαλισμός τοποθετεί απολύτως στο προσκήνιο του προγράμματός του την πίστη στον Θεό και έναν υπερβατικό ιδεαλισμό που έχει προοριστεί από τη Φύση να φέρει την έκφραση της φυλετικής ψυχής ενός έθνους. Ο εθνικοσοσιαλισμός θα δώσει το προβάδισμα σε μια νέα αντίληψη και διαμόρφωση του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Αλλά οι Μπολσεβίκοι διεξάγουν μια εκστρατεία, κατευθυνόμενη από τους Εβραίους, με τον διεθνή υπόκοσμο, ενάντια στον ίδιο τον πολιτισμό. Ο μπολσεβικισμός δεν είναι απλώς αντιαστικός· είναι ενάντια στον ίδιο τον ανθρώπινο πολιτισμό.

Στις τελικές του συνέπειες σηματοδοτεί την καταστροφή όλων των εμπορικών, κοινωνικών, πολιτικών και πολιτιστικών επιτευγμάτων της Δυτικής Ευρώπης, προς όφελος μιας εκριζωμένης και νομαδικής διεθνούς κλίκας που έχει βρει την εκπροσώπησή της στον εβραϊσμό. Αυτή η μεγαλειώδης προσπάθεια ανατροπής του πολιτισμένου κόσμου είναι πολύ πιο επικίνδυνη ως προς τα αποτελέσματά της, επειδή η Κομμουνιστική Διεθνής, η οποία είναι πρωτομάστορας στην τέχνη της παραπλάνησης, κατάφερε να βρει τους προστάτες και τους πρωτοπόρους της σε μεγάλο μέρος αυτών των πνευματικών κύκλων στην Ευρώπη, της οποίας η φυσική και πνευματική καταστροφή είναι το πρώτο αποτέλεσμα μιας παγκόσμιας επανάστασης των μπολσεβίκων.

Ο μπολσεβικισμός, που στην πραγματικότητα είναι μια επίθεση στον κόσμο του πνεύματος, προσποιείται ότι είναι και αυτός πνευματικός. Όπου το απαιτούν οι περιστάσεις, έρχεται σαν λύκος με ένδυμα προβάτου. Αλλά κάτω από την ψεύτικη μάσκα που εικάζει ότι φέρει εδώ κι εκεί, υπάρχουν πάντα οι σατανικές δυνάμεις της παγκόσμιας καταστροφής. Και όπου είχε την ευκαιρία να ασκήσει τις θεωρίες του,

δημιούργησε τον «Παράδεισο των Εργατών και των Αγροτών», με τη μορφή μιας φοβερής ερήμου λιμοκτονούντων και πεινασμένων ανθρώπων. Αν θέλουμε να πάρουμε τα λόγια του δόγματός του, τότε βρίσκουμε μια τρομερή αντίφαση μεταξύ της θεωρίας του και της πρακτικής του. Η θεωρία του είναι λαμπερή και μεγαλειώδης, αλλά φέρει δηλητήριο στην ελκυστική της γυαλάδα. Αντίθετα, αυτό που έχουμε από αυτό, στην πραγματικότητα, είναι τρομερό και απαγορευτικό. Αυτό φαίνεται στα εκατομμύρια των θυσιών που έχουν γίνει προς τιμήν του, μέσω των εκτελέσεων με το σπαθί, το τσεκούρι ή το σχοινί του δήμιου ή την πείνα. Η διδασκαλία του υπόσχεται «την πατρίδα των εργατών και των αγροτών», που δεν θα γνωρίζει σύνορα, και μια αταξική κοινωνία που θα προστατεύεται από την εκμετάλλευση μέσω του κράτους, και κηρύττει μια οικονομική αρχή στην οποία «όλα ανήκουν σε όλους» και ότι έτσι θα εγκαινιαστεί μια πραγματική και παγκόσμια ειρήνη.

Εκατομμύρια εργάτες με μισθούς πείνας, όπως δεν φαντάζονται στη Δυτική Ευρώπη, εκατομμύρια βασανισμένοι και θλιμμένοι αγρότες που έχουν κλέψει τη γη τους, η οποία καταστράφηκε εντελώς από το ανόητο πείραμα ενός παραλυτικού κολεκτιβισμού, η πείνα η οποία απαιτεί εκατομμύρια θύματα χρόνο με το χρόνο σε μια χώρα τόσο μεγάλης έκτασης που θα μπορούσε να χρησιμεύσει σαν σιτοβολώνας για ολόκληρη την Ευρώπη, η συγκρότηση και ο εξοπλισμός ενός στρατού που, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς όλων των κορυφαίων μπολσεβίκων, θα χρησιμοποιηθεί για την πραγματοποίηση της παγκόσμιας επανάστασης, η βάναυση και ανελέητη κυριαρχία αυτού του τρελά καθοδηγούμενου κρατικού μηχανισμού και του κόμματος στα χέρια μιας μικρής τρομοκρατικής μειονότητας που είναι ως επί το πλείστον εβραϊκή – όλα αυτά μιλούν μια άλλη γλώσσα, μια γλώσσα που ο κόσμος δεν μπορεί να ακούει μόνιμα επειδή ηχεί η ιστορία των ανώνυμων δεινών και των απερίγραπτων κακουχιών που υφίστανται ένα έθνος εκατόν εξήντα εκατομμυρίων ανθρώπων.

Το γεγονός ότι ο μπολσεβικισμός, για να επιτύχει τους στόχους του, χρησιμοποιεί προπαγανδιστικές μεθόδους που γίνονται αντιληπτές μόνο από εκείνους που έχουν εμπειρία σε τέτοια πράγματα και είναι πλήρως αποδεκτές με καλή πίστη από τον μέσο πολίτη, καθιστά αυτή τη τρομοκρατία διεθνώς εξαιρετικά επικίνδυνη για άλλα κράτη και λαούς. Αυτή η προπαγάνδα ξεκινά από την αρχή ότι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, ότι το ψέμα και η συκοφαντία, η τρομοκρατία του ατόμου και της μάζας, η ληστεία και οι πυρπολήσεις και οι απεργίες και οι εξεγέρσεις, η κατασκοπεία και η δολιοφθορά των στρατιωτικών δυνάμεων μπορούν και πρέπει να χρησιμοποιηθούν και με αυτό τον τρόπο ο στόχος της επανάστασης σε ολόκληρο τον κόσμο πρέπει να τηρείται υπόψη ειδικά και αποκλειστικά. Αυτή η εξαιρετικά ολέθρια μέθοδος επιρροής στις

μάζες του λαού δεν σταματά μπροστά σε τίποτα και σε κανέναν. Αυτοί οι ίδιοι είναι αρμόδιοι να ασχολούνται με αυτό που βλέπουν στις μυστικές κινητήριες δυνάμεις τους και είναι σε θέση να υιοθετήσουν τα απαραίτητα αντίθετα μέτρα. Αυτή η προπαγάνδα καταλαβαίνει πώς να υιοθετήσει κάθε μέσο για τον σκοπό της. Παίρνει μια πνευματική μορφή στους κύκλους των διανοουμένων. Είναι αστική με την αστική τάξη και προλεταριακή με το προλεταριάτο. Είναι ήπια και παθητική όπου ταιριάζει αυτή η στάση και είναι επιθετική όπου συναντά αντίθεση που πρέπει να κατασταλεί.

Ο μπολσεβικισμός διεξάγει τη διεθνή προπαγάνδα του μέσω της Κομιντέρν.

Πριν από λίγες εβδομάδες, αυτός ο μηχανισμός για την παγκόσμια καταστροφή δημοσιοποίησε σε ολόκληρη την Ευρώπη το σχέδιο εκστρατείας του για τον αφανισμό των εθνών και των κρατών, όλα ρυθμισμένα και εκτεθειμένα στα τακτικά και στρατηγικά του στοιχεία. Ωστόσο, ο αστικός κόσμος, του οποίου η εξόντωση ανακοινώθηκε ανοιχτά και χωρίς καμία απολύτως επιφύλαξη, δεν μπόρεσε να κάνει καμία δημόσια διαμαρτυρία αγανάκτησης και να ενώσει όλες τις δυνάμεις κάτω από τις διαταγές του σαν μια οριστική αντίσταση.

Η κραυγή της προειδοποίησης υψώθηκε μόνο από εκείνα τα κράτη στα οποία ο μπολσεβικισμός έχει τελικά ξεπεραστεί μέσω της αποκατάστασης των εθνικών αρχών. Αλλά αυτή η κραυγή προειδοποίησης διακωμωδήθηκε από τον απειλούμενο αστικό κόσμο και παραμερίστηκε σαν υπερβολικός συναγερμός.

Καθαρισμένη από εσωτερικούς εχθρούς και ενωμένη κάτω από το εθνικοσοσιαλιστικό πρότυπο, η Γερμανία τέθηκε επικεφαλής των ομάδων που στρατολογήθηκαν στον αγώνα ενάντια στον διεθνή μπολσεβικισμό του κόσμου. Εδώ έχει πλήρη επίγνωση ότι εκπληρώνει μια παγκόσμια αποστολή που εκτείνεται πέρα από όλα τα εθνικά σύνορα. Από την επιτυχή έκβαση αυτής της αποστολής εξαρτάται η μοίρα των πολιτισμένων εθνών μας. Σαν εθνικοσοσιαλιστές, έχουμε δει τον μπολσεβικισμό κατά καιρούς. Τον αναγνωρίζουμε κάτω από όλες τις μάσκες και τα καμουφλάζ του. Στέκεται μπροστά μας απαλλαγμένος από τα στολίδια του, γυμνός και ξεβράκωτος με όλη την άθλια απάτη του. Γνωρίζουμε ποιες είναι οι διδασκαλίες του, αλλά ξέρουμε και τι είναι στην πράξη.

Εδώ θα δώσω μια μη ωραιοποιημένη εικόνα, η οποία αιτιολογείται σε όλες τις λεπτομέρειες από αδιαμφισβήτητα γεγονότα. Εάν υπάρχει μια σπίθα λογικής στον κόσμο και η ικανότητα για καθαρή σκέψη, τότε τα

κράτη και οι λαοί πρέπει να συγκλονιστούν από την προοπτική και να παρακινηθούν να ενωθούν για την κοινή τους άμυνα ενάντια σε αυτόν τον σοβαρό κίνδυνο.

Αφήνω τις μεθόδους και τις πρακτικές της κομμουνιστικής προπαγάνδας και θεωρίας εντός και εκτός Ρωσίας να μιλήσουν μέσα από παραδείγματα που μου φαίνονται συμπτωματικά. Αυτά τα παραδείγματα θα μπορούσαν να αντικατασταθούν και να συμπληρωθούν από χιλιάδες άλλα, τα οποία όταν εξεταστούν όλα μαζί δείχνουν την τρομερή πτυχή αυτής της παγκόσμιας ασθένειας.

Οι δολοφονίες ατόμων, οι δολοφονίες ομήρων και οι μαζικές δολοφονίες είναι τα αγαπημένα μέσα που εφαρμόζει ο μπολσεβικισμός για να απαλλαγεί από κάθε αντίθεση στην προπαγάνδα του.

Στη Γερμανία τριακόσιοι εθνικοσοσιαλιστές έπεσαν θύματα του κομμουνιστικού τρόμου που ασκείται σε άτομα. Στις 14 Ιανουαρίου 1930, ο Χόρστ Βέσελ πυροβολήθηκε από την μισάνοιχτη πόρτα του σπιτιού του από τον κομμουνιστή, Άλμπρεχτ Χόλερ – τον επονομαζόμενο Αλί – οι συνεργοί του ήταν οι Εβραίοι, Σάλλι Έπσταϊν και Έλζε Κον. Στις 9 Αυγούστου 1931, οι λοχαγοί της αστυνομίας, Άνλαουφ και Λένκ, πυροβολήθηκαν στην πλατεία Μπύλοουπλατς του Βερολίνου. Οι κομμουνιστές ηγέτες, Χάϊντς Νόϊμαν και Κίπενμπεργκερ, κατηγορήθηκαν σαν ηθικοί αυτουργοί της δολοφονίας. Λίγο αργότερα ο Χάϊντς Νόϊμαν συνελήφθη στην Ελβετία λόγω του διαβατηρίου το οποίο ήταν άκυρο και το αίτημα έκδοσης που υπέβαλε η Γερμανία δεν έγινε δεκτό, με τον ισχυρισμό ότι επρόκειτο για «πολιτικό έγκλημα». Αυτά είναι μόνο μερικά μεμονωμένα παραδείγματα της κομμουνιστικής τρομοκρατίας που ασκήθηκε σε άτομα. Σαν περαιτέρω παραδείγματα της δίψας για αίμα και της σκληρότητας για τα οποία υπάρχουν αποδείξεις, μπορούμε να στραφούμε στις δολοφονίες ομήρων που έγιναν τα προηγούμενα χρόνια.

Στις 30 Απριλίου 1919, στην αυλή του γυμνασίου Λούιτπολντ, στο Μόναχο, δέκα όμηροι, μεταξύ των οποίων μία γυναίκα, πυροβολήθηκαν πισώπλατα, τα σώματά τους έγιναν μη αναγνωρίσιμα και απομακρύνθηκαν. Αυτή η πράξη έγινε με εντολή του κομμουνιστή τρομοκράτη, Έγκλχοφερ, και με ευθύνη των Εβραίων Σοβιετικών Επιτρόπων, Λεβίν, Λεβίν-Νίσσεν και Άξελροντ. Το 1919, κατά τη διάρκεια του μπολσεβικού καθεστώτος του Εβραίου, Μπέλα Κουν, του οποίου το πραγματικό όνομα ήταν Άαρον Κον, δολοφονήθηκαν είκοσι όμηροι στη Βουδαπέστη. Κατά τη διάρκεια της Οκτωβριανής Επανάστασης στην Ισπανία, οκτώ κρατούμενοι πυροβολήθηκαν στο Οβιέδο, δεκαεπτά στο Τουρόν· και στους στρατώνες στο Πέλανο, για να

προστατεύσουν μια κομμουνιστική επίθεση, τοποθετήθηκαν τριάντα οκτώ κρατούμενοι μπροστά από τους εξεγερμένους και μερικοί από αυτούς πυροβολήθηκαν. Στο Συνέδριο της Κομιντέρν, στις 31 Ιουλίου 1935, ο κομμουνιστής ηγέτης, Κάρσιο, δήλωσε ρητά ότι αυτή η επανάσταση πραγματοποιήθηκε «υπό την ηγεσία των κομμουνιστών».

Αυτός ο κατάλογος της αιματοχυσίας γίνεται ακόμη πιο τρομακτικός και φρικτός όταν προσθέσουμε σε αυτόν τον φαινομενικά απίστευτο αριθμό μαζικών δολοφονιών που πραγματοποιήθηκαν από τους κομμουνιστές. Ως κλασικό πρωτότυπο αυτού, έχουμε την Παρισινή Κομμούνα του έτους 1871, η οποία γιορτάστηκε με πάθος από τον Καρλ Μαρξ και εγκρίνεται σήμερα από τους σύγχρονους Σοβιετικούς σαν το πρότυπο της παγκόσμιας επανάστασης των μπολσεβίκων. Ο αριθμός των θυμάτων που έπεσαν εκείνο το φοβερό έτος 1871 δεν μπορεί πλέον να εξακριβωθεί. Ο Εβραίος τσακιστής, Μπέλα Κουν, έκανε ένα πείραμα που συναγωνίστηκε την Κομμούνα του Παρισιού σε αιματοχυσία όταν διέταξε την εκτέλεση 60.000 έως 70.000 ανθρώπων στην Κριμαία. Ως επί το πλείστον, αυτές οι εκτελέσεις γίνονταν με πολυβόλα. Στο Δημοτικό Νοσοκομείο της Αλούπκα, 272 ασθενείς και τραυματίες βγήκαν με φορεία μπροστά από την πύλη του Ιδρύματος και εκεί πυροβολήθηκαν. Η αλήθεια αυτού επιβεβαιώθηκε επίσημα στην αναφορά που έγινε από τον Ερυθρό Σταυρό της Γενεύης. Κατά τη διάρκεια των 133 ημερών της τρομοκρατικής κυβέρνησης στην Ουγγαρία, ο Εβραίος, Μπέλα Κουν, είχε δολοφονήσει αναρίθμητους άνδρες. Τα ονόματα 570 από αυτούς έχουν δοθεί σε επίσημα έγγραφα. Τον Νοέμβριο του 1934, ο Κινέζος στρατάρχης Τσιανγκ Κάι Σεκ δημοσιοποίησε την πληροφορία ότι στην επαρχία Τσιανγκσί ένα εκατομμύριο άνθρωποι δολοφονήθηκαν από τους κομμουνιστές και έξι εκατομμύρια ληστεύθηκαν από όλα τα υπάρχοντά τους. Όλα αυτά τα αιματοβαμμένα και τρομακτικά γεγονότα έχουν φτάσει στο αποκορύφωμά τους στις μαζικές δολοφονίες που διαπράχθηκαν σε όλη τη Σοβιετική Ρωσία.

Σύμφωνα με τις δηλώσεις που έκαναν οι ίδιοι οι Σοβιετικοί και λαμβάνοντας υπόψη αξιόπιστες πηγές, ο αριθμός των ατόμων που εκτελέστηκαν κατά τα πρώτα 5 χρόνια της σοβιετικής κυριαρχίας πρέπει να τοποθετηθεί σε περίπου 1.860.000, σε στρογγυλεμένους αριθμούς. Από αυτούς, 6.000 ήταν δάσκαλοι και καθηγητές, 8.800 ήταν γιατροί, 54.000 ήταν αξιωματικοί του στρατού, 260.000 στρατιώτες, 105.000 αστυνομικοί, 49.000 χωροφύλακες, 12.800 δημόσιοι υπάλληλοι, 355.000 άτομα ανώτερων τάξεων, 192.000 εργάτες, 815.000 αγρότες.

Ο Σοβιετικός στατιστικολόγος, Ογκανόφσκι, υπολογίζει τον αριθμό των ανθρώπων που πέθαναν από την πείνα τα έτη 1921/1922 σε 5.200.000. Ο Αυστριακός Καρδινάλιος – Αρχιεπίσκοπος, ο σεβασμιότατος Ίννιτσερ,

είπε στην έκκλησή του τον Ιούλιο του 1934, ότι εκατομμύρια άνθρωποι πέθαιναν από την πείνα σε ολόκληρη τη Σοβιετική Ένωση. Κατά τη διάρκεια της ομιλίας του ενώπιον της Βουλής των Λόρδων στις 25 Ιουλίου 1934, ο Αρχιεπίσκοπος του Καντέρμπουρυ, μιλώντας για αναφορές σχετικά με τα θύματα του λιμού στη Σοβιετική Ρωσία το 1933, είπε ότι ο αριθμός πλησίαζε τα έξι από τα τρία εκατομμύρια.

Έχουμε λοιπόν μπροστά στα μάτια μας μια πλήρη εικόνα αυτής της φοβερής και οδυνηρής μαζικής τρομοκρατίας, η οποία είναι σχεδόν παράλληλη ακόμη και με τα πιο αιματηρά παραδείγματα πολέμων ή των επαναστάσεων που έχουν καταγραφεί στην ιστορία του κόσμου. Αυτό είναι το πραγματικό σύστημα αιματοχυσιών, τρόμου και θανάτου που πραγματοποιείται από υστερικούς και εγκληματικούς μανιακούς πολιτικούς που θα το αντιγράψουν σε κάθε χώρα και σε κάθε λαό με τις ίδιες τρομοκρατικές πρακτικές, στο βαθμό που θα μπορούσαν να βρουν τη δυνατότητα να το πράξουν.

Εν όψει όλων αυτών, θα ήταν άσκοπο να παρουσιάσουμε αποδείξεις για το πνεύμα της πειθαρχίας και της γενναιόδωρης σκέψης που επέδειξαν οι εθνικοσοσιαλιστές για να επιτύχουν τους επαναστατικούς τους στόχους.

Αυτή είναι η «περίεργη και τρομερή» ομοιότητα μεταξύ των μεθόδων που ακολουθούν τα δύο καθεστώτα, τα οποία ο συγγραφέας του άρθρου στην αγγλική εφημερίδα ισχυρίζεται ότι είναι παρόμοια στην «ουσιώδη δομή». Αλλά τα γεγονότα στα οποία αναφέρθηκα δεν συμπληρώνουν την εικόνα. Οι επαναστάσεις κοστίζουν χρήματα. Οι εκστρατείες προπαγάνδας σε ολόκληρο τον κόσμο πρέπει να χρηματοδοτηθούν. Ο μπολσεβικισμός προμηθεύεται τα μέσα για να το πράξει με τον δικό του τρόπο.

Το καλοκαίρι του 1907 ο Στάλιν ηγήθηκε της περιβόητης βομβιστικής επίθεσης στην Τιφλίδα σε μια μεταφορά χρημάτων από την κρατική τράπεζα. Τριάντα άτομα έπεσαν θύματα της επίθεσης. Τα 250.000 ρούβλια που έκλεψαν από τη μεταφορά, στάλθηκαν στον Λένιν, ο οποίος βρισκόταν τότε στην Ελβετία. Έπρεπε να βρίσκονται στη διάθεσή του για επαναστατικούς σκοπούς. Στις 17 Ιανουαρίου 1908 ο Εβραίος Βάλλακ-Μέερ, ο οποίος τώρα ακούει στο όνομα Μάξιμ Λιτβίνοβ και έχει διατελέσει Πρόεδρος του Συμβουλίου της Κοινωνίας των Εθνών, συνελήφθη στο Παρίσι σε σχέση με την βομβιστική επίθεση και τη ληστεία του μεταφορικού μέσου στην Τιφλίδα.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα στη Γερμανία οργάνωσε και ηγήθηκε των ληστρικών αποστολών εκεί αλλά και της ληστείας εκρηκτικών από κρατικές αποθήκες. Ο κατάλογος τέτοιων υποθέσεων που τέθηκαν ενώ-

πιον των δικαστηρίων του Ράιχ είναι πολύ μεγάλος. Σε αυτόν τον κατάλογο υπάρχουν τριάντα εγκλήματα που χαρακτηρίζονται σαν σημαντικές και ακραίες υποθέσεις. Σε αυτές πρέπει να προστεθούν οι εμπρησμοί και οι βομβιστικές επιθέσεις που οργανώθηκαν και διαπράχθηκαν χωρίς κανένα σεβασμό για τις ζωές αθώων ανθρώπων.

Στις 16 Απριλίου 1925, σημειώθηκε έκρηξη στον Καθεδρικό Ναό της Σόφιας, η οποία είχε οργανωθεί και πραγματοποιηθεί από τους μπολσεβίκους.

Στις 16 Απριλίου 1925, σημειώθηκε έκρηξη στον Καθεδρικό Ναό της Σόφιας, η οποία είχε οργανωθεί και πραγματοποιηθεί από τους μπολσεβίκους. Τον Ιούλιο του 1927 οι κομμουνιστές πυρπόλησαν το Μέγαρο Δικαιοσύνης στη Βιέννη. Για τον εορτασμό της γιορτής του Λένιν, στις 22 Ιανουαρίου 1930, ανατινάχθηκε η Μονή Σιμόνοφ στη Μόσχα, ένα κτίριο που χρονολογείται από τον 14ο αιώνα. Τη νύχτα της 27ης/28ης Φεβρουαρίου 1933 το Ράιχσταγκ στο Βερολίνο πυρπολήθηκε ως ένδειξη για την ένοπλη κομμουνιστική εξέγερση. Μέσα από απεργίες, οδομαχίες και ένοπλες εξεγέρσεις, προορίζεται να πραγματοποιηθεί το πρώτο προπαρασκευαστικό στάδιο της επανάστασης των μπολσεβίκων. Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται είναι ίδιες σε όλες τις χώρες. Μια μακρά σειρά επαναστατικών πράξεων που θα μπορούσαν να προστεθούν από όλες τις πλευρές αποτελούν μια εντυπωσιακή μαρτυρία αυτού. Σε ένα από τα προπαγανδιστικά έντυπά της, η Κομιντέρν καυχιόταν ότι είχε οργανώσει σχεδόν όλες τις απεργίες που έγιναν τα τελευταία χρόνια. Αυτές οι απεργίες βρίσκουν τη βίαιη συνέχειά τους στις οδομαχίες. Από τις οδομαχίες μέχρι την ένοπλη εξέγερση δεν είναι παρά ένα βήμα. Σε αυτή την αλληλουχία, έγιναν οι ακόλουθες εξεγέρσεις: Τον Οκτώβριο του 1917 στη Ρωσία, τον Ιανουάριο του 1919 η εξέγερση των Σπαρτακιστών στη Γερμανία, το 1920 η εξέγερση του Μαξ Χέλτς στο Φόγκτλαντ και του Κόκκινου Στρατού στην περιοχή του Ρουρ, το 1921 στην Κεντρική Γερμανία, το Σεπτέμβριο του 1923 στο Αμβούργο, το Δεκέμβριο του 1924 στο Ρήβαλ, στις 23 Οκτωβρίου 1926, στις 22 Φεβρουαρίου 1927 και στις 21 Μαρτίου 1927 στη Σαγκάη. Τον Δεκέμβριο του 1927 στην Καντόνα (Κουανγκτσόου), τον Οκτώβριο του 1934 στην Ισπανία, τον Απρίλιο του 1935 στην Κούβα και τον Μάιο του 1935 στις Φιλιππίνες.

Η μπολσεβίκικη προπαγάνδα στοχεύει τα κύρια χτυπήματά της κατά των ενόπλων δυνάμεων μιας χώρας· γιατί οι μπολσεβίκοι γνωρίζουν ότι αν υιοθετούσαν την αρχή της προσπάθειας να εξασφαλίσουν υποστήριξη της πλειοψηφίας του λαού, δεν θα μπορούσαν ποτέ να πραγματοποιήσουν τα σχέδιά τους. Η δύναμη, επομένως, είναι το μόνο μέσο που τους έχει απομείνει· αλλά σε κάθε καλά οργανωμένο κράτος

αυτό συναντά την αντίθεση του στρατού. Οι μπολσεβίκοι αισθάνονται συνεπώς υποχρεωμένοι να εισαγάγουν την διασπαστική προπαγάνδα τους μέσα στις τάξεις του ίδιου του στρατού. Η ιδέα τους είναι να τον διαφθείρουν από μέσα και έτσι να τον καταστήσουν αναποτελεσματικό ως προπύργιο κατά της αναρχίας.

Πριν από την έλευση του εθνικοσοσιαλισμού στην εξουσία στη Γερμανία υπήρχε η στενότερη συνεργασία μεταξύ της σοβιετικής κατασκοπείας και των εδώ κομμουνιστικών οργανώσεων. Στη χώρα μας λειτουργούσε επίσημα τμήμα εξωτερικού της O.G.P.U. (Ενιαία Κρατική Πολιτική Διεύθυνση). Ήταν ο ειδικός εκπρόσωπος και άμεσος φορέας της κομμουνιστικής κατασκοπείας. Ο στόχος αυτής της κατασκοπείας δεν ήταν μόνο η απόκτηση στρατιωτικών μυστικών με προδοτικό τρόπο, αλλά και η πραγματοποίηση ενός συστήματος δολιοφθοράς μεταξύ της αστυνομίας και του στρατού. Μέρος του προγράμματος ήταν να εισαχθεί ένα αντάρτικο πνεύμα στην Ράιχσβερ και με ένα αυξανόμενο έργο επαναστατικής διδασκαλίας να προκαλέσει μια εξέγερση των στρατιωτών και των ναυτών στις γερμανικές ένοπλες δυνάμεις. Από τον Ιούλιο του 1931 έως τον Δεκέμβριο του 1932 εκατόν έντεκα υποθέσεις εσχάτης προδοσίας αντιμετωπίστηκαν ενώπιον των γερμανικών δικαστηρίων. Αυτές οι υποθέσεις προήλθαν από τις δραστηριότητες του Κομμουνιστικού κόμματος. Επιπλέον, υπήρξε ένας αξιοσημείωτος αριθμός περιπτώσεων κατασκοπείας προδοτικού χαρακτήρα στα βιομηχανικά εργοστάσια. Το πιο άθλιο παράδειγμα της παρέμβασης των «σοβιετικών διπλωματών» με σκοπό τη δημιουργία εσωτερικών πολιτικών προβλημάτων σε μια άλλη χώρα δίνει ο Εβραίος Σοβιετικός Πρέσβης, Γιόφε, ο οποίος έπρεπε να εγκαταλείψει το Βερολίνο στις 6 Νοεμβρίου 1918, επειδή είχε χρησιμοποιήσει τη διπλωματική ταχυμεταφορά για τη μεταφορά υλικού δολιοφθοράς που επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί για να υπονομεύσει τον γερμανικό στρατό και να κάνει δυνατή την επανάσταση. Αυτά που ονομάζονταν «Επαναστατικά Ταμεία» χρησιμοποιήθηκαν σε μεγάλο βαθμό από τον Λίμπκνεχτ για την αγορά όπλων για τους Γερμανούς κομμουνιστές, και εν μέρει επίσης για την παραγωγή προπαγανδιστικού υλικού που ήταν να χρησιμοποιηθεί μεταξύ του στρατού. Στις 26 Δεκεμβρίου 1918, ένα από τα σοσιαλιστικά μέλη του Ράιχσταγκ, ο Εβραίος, Δρ. Όσκαρ Κον, δήλωσε ότι στις 5 του προηγούμενου μήνα, είχε λάβει 4 εκατομμύρια ρούβλια από τον Γιόφε για τους σκοπούς της Γερμανικής Επανάστασης.

Μπορούμε τώρα να δούμε ότι όλες αυτές οι δραστηριότητες είχαν σκοπό να επιφέρουν την πτώση του Γερμανικού Ράιχ μέσω της υπονόμευσης και της διαφθοράς του γερμανικού στρατού.

Μέσα από όλες αυτές τις απλές πράξεις τρομοκρατίας, τις δολοφονίες

ομήρων και τις μαζικές δολοφονίες, τις λεηλασίες και τους εμπρησμούς, τις απεργίες και τις ένοπλες εξεγέρσεις, την κατασκοπεία και την δολιοφθορά των στρατευμάτων, βλέπουμε την Κομμουνιστική Παγκόσμια Προπαγάνδα να δείχνει την αποκρουστική και την μακιγιαρισμένη της όψη. Μια ιδέα και ένα κίνημα που έχει χρησιμοποιήσει τόσο άθλια και εξεγερτικά μέσα για να εξασφαλίσει την εξουσία και να την κρατήσει μπορεί να διατηρηθεί μόνο με απατεωνιά, συκοφαντίες και ψέματα. Αυτές είναι οι τυπικές μέθοδοι που χρησιμοποιεί ο μπολσεβικισμός στην προπαγάνδα του· και εφαρμόζονται με διαφορετικούς τρόπους ανάλογα με την καταλληλότητα της περίστασης. Έτσι, για παράδειγμα, μπορούμε να καταλάβουμε πώς οι κρίσεις, οι καταστροφές κ.λ.π. που συμβαίνουν σε άλλες χώρες εκτός Σοβιετικής Ένωσης αξιοποιούνται από την μπολσεβίκικη προπαγάνδα, ενώ μας λένε ότι μέσα στα σοβιετικά σύνορα βρίσκεται σε εξέλιξη ένα έργο κοινωνικής ανοικοδόμησης. που έχει εξαλείψει την οικονομική δυσπραγία και δημιούργησε ένα κράτος στο οποίο δεν υπάρχει ανεργία. Η πραγματική αλήθεια είναι ότι υπάρχει μια κατάσταση εμπορικής αταξίας σε όλη τη χώρα και μια βιομηχανική κατάρρευση η οποία εκφεύγει της περιγραφής. Η «Γη χωρίς ανεργία» περιέχει εκατοντάδες χιλιάδες ακόμη και εκατομμύρια ζητιάνους και άστεγα παιδιά που συνωστίζονται στους δρόμους των μεγάλων πόλεων και εκατοντάδες χιλιάδες που είναι καταδικασμένοι σε εξορία και καταναγκαστική εργασία.

Ενώ σε όλες τις άλλες χώρες, οι υποτιθέμενες καπιταλιστικές και φασιστικές δικτατορίες βρίσκονται στην εξουσία, η Ρωσία προσφέρει ένα παράδειγμα ελευθερίας και δημοκρατικής τάξης. Έτσι μας λένε.

Στην πραγματικότητα αυτή η γη μαραίνεται κάτω από την εβραιο-μαρξιστική κυριαρχία της βίας, η οποία δεν θα σταματήσει σε καμία περίπτωση προκειμένου να διατηρήσει τον εαυτό της στην εξουσία. Η υποτιθέμενη ελευθερία και το δικαίωμα αυτοδιάθεσης μεταξύ των εθνοτήτων που συνιστούν τη Σοβιετική Ένωση αποδεικνύεται στην πραγματικότητα μια διαδικασία υποδούλωσης και εξόντωσης των ίδιων αυτών των εθνικοτήτων. Η υποτιθέμενη απελευθέρωση των αποικιακών και ημι-αποικιακών λαών μέσω του διεθνούς προλεταριάτου είναι, όταν την δούμε υπό το πραγματικό της φως, ένα αιματοβαμμένο και αδίστακτο παράδειγμα του σοβιετικού ιμπεριαλισμού του χειρότερου είδους.

Στην ίδια τη Γερμανία, πριν από την έλευση μας στην εξουσία, οι δηλώσεις του Κομμουνιστικού Κόμματος ήταν αδίστακτα ποικίλες ανάλογα με την κατάσταση της εποχής. Αρχικά, η Γερμανία ήταν «μια ημι-αποικιακή θυσία στις δυνάμεις των Βερσαλλιών και κρατήθηκε μέσω

της Κοινωνίας των Εθνών». Αλλά όταν το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα άρχισε να σημειώνει πρόοδο στο γερμανικό κοινό, το Κομμουνιστικό Κόμμα παρουσίασε ένα πρόγραμμα «κοινωνικής και εθνικής απελευθέρωσης». Στη συνέχεια ανακήρυξαν μια προλεταριακή ομοσπονδία μεταξύ του Βερολίνου και της Μόσχας και κατά των Βερσαλλιών και της Κοινωνίας των Εθνών. Σήμερα έχει συναφθεί ένα στρατιωτικό σύμφωνο με το Παρίσι και την Πράγα και οι Σοβιετικοί έχουν εισέλθει στην μέχρι τότε δυσφημισμένη Κοινωνία των Εθνών, η οποία ήταν γνωστή ως «Κοινωνία των Ληστών».

Η λεγόμενη ειρηνευτική πολιτική της Σοβιετικής Ένωσης πρακτικά εμφανίζεται σε παγκόσμιες επαναστατικές μηχανορραφίες μεταξύ των άλλων χωρών, σε αδίστακτη ανάδευση συγκρούσεων μεταξύ των διαφόρων κρατών, ενώ ταυτόχρονα εξοπλίζεται με φανταστικό ρυθμό προετοιμάζοντας έναν επιθετικό πόλεμο. Οι άνθρωποι στις δυτικοευρωπαϊκές χώρες μιλούν για μια κοινωνική τάξη πραγμάτων χωρίς ταξικές διακρίσεις· αλλά στην ίδια τη Ρωσία, υπάρχει μια βίαιη διάκριση μεταξύ των προνομιούχων και των στερημένων κοινωνικών τάξεων. Η σοβιετική προπαγάνδα μιλά για «έναν παράδεισο παιδιών που περιέχει την πιο ευτυχισμένη νεολαία στον κόσμο».

Ωστόσο, η πραγματική κατάσταση της υπόθεσης μας δείχνει εκατομμύρια παιδιά χωρίς υποστήριξη, την ύπαρξη παιδικής εργασίας και ακόμη και τη θανατική ποινή για τα παιδιά. Η προπαγάνδα των μπολσεβίκων μιλά με δόλιο τρόπο για την «χειραφέτηση της γυναίκας μέσω του κομμουνισμού». Η αλήθεια είναι ότι ο θεσμός του γάμου έχει παραμεριστεί τελείως, ότι υπάρχει τρομερή διάλυση και κατάργηση της οικογενειακής ζωής, ότι υπάρχει έλλειψη απασχόλησης για τις γυναίκες και μια κατάσταση πορνείας που αυξάνεται ανησυχητικά.

Ένα τέτοιο καθεστώς, στο οποίο η θεωρία και η πράξη βρίσκονται σε καταφανή αντίφαση, δεν μπορεί να διατηρήσει τη θέση του παρά μόνο με τη διάδοση του ψεύδους και της αδίστακτης υποκρισίας.

Πριν από τις 30 Ιανουαρίου 1933, κάθε φορά που ένας εργάτης δολοφονούνταν με εντολή των κομμουνιστών, το έγκλημα καταλογιζόταν στους εθνικοσοσιαλιστές. Υπήρχαν συνεχείς ψευδείς αναφορές για ανταρσίες μεταξύ των Τμημάτων Καταιγίδας (SA) και έντιμοι Γερμανοί εργάτες χαρακτηρίζονταν ως απεργοσπάστες. Όταν ο Χορστ Βέσελ δολοφονήθηκε η δημόσια φρίκη έγινε τόσο μεγάλη που οι κομμουνιστές έπρεπε να υποχωρήσουν μπροστά της· και, για να αποβάλλουν την κατηγορία από πάνω τους, πρόβαλλαν την ιστορία ότι αυτό το άθλιο πολιτικό αδίκημα προέκυψε από μια φιλονικία μεταξύ αντίζηλων διεκδικητών για μια ερωμένη. Όταν ο Χέρμπερτ Νόρκους, ο

οποίος ήταν μέλος της Χιτλερικής Νεολαίας, μαχαιρώθηκε από κάποια κομμουνιστικά κτήνη η «Κόκκινη Σημαία» δήλωσε με προκλητική αναίδεια ότι ο Νόρκους σκοτώθηκε από έναν κατάσκοπο των Ναζί· έτσι ώστε οι Ναζί να κατηγορηθούν ότι δολοφόνησαν ένα δεκαεπτάχρονο μέλος του κόμματός τους προκειμένου να προμηθευτούν υλικό για να απαγορευθεί το γερμανικό Κομμουνιστικό Κόμμα από το νόμο. Το ίδιο συνέβη όταν δολοφονήθηκαν ο Χανς Μαϊκόβσκι και ο Χέρμπερτ Γκάτσκε.

Όταν ο Εθνικοσοσιαλισμός παρουσίασε το έργο του Κομμουνιστικού Κόμματος στη Γερμανία, η Κομμουνιστική Διεθνής ξεκίνησε τις προπαγανδιστικές ιστορίες θηριωδίας κατά του εθνικοσοσιαλισμού. Η ψευδής δίκη του Λονδίνου είχε σκοπό να απαλλάξει το Κομμουνιστικό Κόμμα από κάθε ενοχή για το κάψιμο του Ράιχσταγκ με τον ισχυρισμό ότι είχε σχεδιαστεί από εμένα και τέθηκε σε εφαρμογή από τον σύντροφο του κόμματος στρατηγό Γκαίρινγκ. Μετά το θάνατο του μέλους του Ράιχσταγκ και βουλευτού του Γερμανικού Εθνικού Κόμματος, κυρίου Έρνστ Όμπερφορεν, οι κομμουνιστές που είχαν φύγει από τη Γερμανία στο Παρίσι, χάλκευσαν αυτό που υποτίθεται ότι ήταν ένα υπόμνημα του Όμπερφορεν, στο οποίο αποδεικνυόταν ότι η καύση του Ράιχσταγκ είχε υποστηριχθεί και εγκριθεί από τους ηγέτες των Εθνικοσοσιαλιστών. Το νεκρό μέλος του Ράιχσταγκ δεν μπορούσε να αρνηθεί όσα ψευδώς του είχαν αποδοθεί. Αργότερα, όμως, έγιναν ομολογίες από άτομα που ήταν πρώην κομμουνιστές ηγέτες, ότι το υπόμνημα δεν περιείχε ούτε μια λέξη αλήθειας. Το όλο θέμα ομολογήθηκε από αυτούς ότι είχε παραποιηθεί σε όλες του τις λεπτομέρειες με σκοπό να φέρει τον εθνικοσοσιαλισμό σε απαξίωση ενώπιον του κόσμου. Νομικοί και φημισμένοι δημοσιογράφοι, ακόμα και ένας Άγγλος Λόρδος, έφτασαν στο επίπεδο να κάνουν μαριονέτες τους εαυτούς τους σε αυτή την παρωδία δίκης του Λονδίνου.

Από εκείνη την εποχή οι κομμουνιστές διεξάγουν ένα παγκόσμιο συστηματικό έργο προπαγάνδας κατά της Γερμανίας, επειδή αναγνωρίζουν και συνειδητοποιούν ότι οι εθνικοσοσιαλιστές είναι οι πιο επικίνδυνοι εχθροί τους. Μεταξύ των αιωνίως επαναλαμβανόμενων θεμάτων αυτής της κομμουνιστικής ανακίνησης είναι οι ιστορίες πολεμικών προετοιμασιών προς το συμφέρον του γερμανικού ιμπεριαλισμού, οι προετοιμασίες για την εκδίκηση εναντίον της Γαλλίας, η προσάρτηση της Δανίας και της Ολλανδίας και της Ελβετίας, των κρατών της Βαλτικής και της Ουκρανίας κ.λ.π. και η Γερμανική σταυροφορία κατά της Σοβιετικής Ένωσης, οι διαφωνίες στο κόμμα και στην κυβέρνηση, ειδικά μεταξύ του Κόμματος και του Στρατού, η αυξανόμενη δυσαρέσκεια μεταξύ των μαζών, οι δολοφονίες των ηγετών στη Γερμανία ή οι απόπειρες κατά της ζωής τους, οι προετοιμασίες για έναν πληθωρισμό και η ερχόμενη πλήρης οικονομική κατάρρευση, οι

δολοφονίες και τα βασανιστήρια των κρατουμένων, οι θρησκευτικές διώξεις και κάθε είδους πολιτιστικοί βανδαλισμοί.

Αυτά τα προπαγανδιστικά ψεύδη αποστέλλονται μέσω χιλιάδων διαύλων και με χιλιάδες τρόπους, η αστική διανόηση, – μερικές φορές ασυνείδητα, μερικές φορές συνειδητά – πιέζεται στην υπηρεσία αυτής της εκστρατείας δυσφήμησης. Σε όλες τις ευρωπαϊκές πρωτεύουσες υπάρχουν μεγάλα γραφεία για τη διάδοση αυτού του δηλητηρίου σε όλο τον κόσμο και μεγάλες επιδοτήσεις παρέχονται από την Κομιντέρ για την προετοιμασία και την εκτέλεση του έργου. Αυτές οι οργανώσεις είναι σταθερά κέντρα αναταραχής μεταξύ των εθνών. Δεν κουράζονται ποτέ να προκαλούν προβλήματα με κάθε τρόπο που μπορούν.

Αυτή είναι η προπαγάνδα των μπολσεβίκων. Αυτή είναι η μορφή με την οποία ντύνεται και ζει, χρησιμοποιώντας ψεύδος, συκοφαντίες και μοχθηρίες, ώστε να κάνει τα έθνη καχύποπτα μεταξύ τους και να μισούν το ένα το άλλο, σκορπίζοντας έτσι ένα γενικό πνεύμα αναταραχής· γιατί οι μπολσεβίκοι γνωρίζουν πολύ καλά ότι δεν μπορούν ποτέ να κάνουν την κομμουνιστική ιδέα να θριαμβεύσει εκτός από μια εποχή που είναι παραπλανημένη και δύσπιστη.

Στη Γερμανία έχουμε θρησκευτικές αντιπαραθέσεις που προκύπτουν από βαθιά ζητήματα συνείδησης, αλλά δεν έχουν καμία σχέση με την άρνηση της θρησκείας. Τις αντιπαραθέσεις αυτές τις εκμεταλλεύονται μερικές φορές κάποιοι ακίνδυνοι και μερικές φορές κάποιοι κακόβουλοι επικριτές και υπάρχει παράλληλα διάκριση μεταξύ αυτών και του απόλυτα δογματικού αθεϊσμού της Μπολσεβικικής Διεθνούς. Για να γίνει αντιληπτή η αφυσικότητα του παραλληλισμού, χρειάζεται μόνο να επισημάνουμε μερικά παραδείγματα στη θεωρία και την πράξη του κομμουνισμού.

Στο πρόγραμμα της Κομμουνιστικής Διεθνούς διακηρύσσεται ανοιχτά και ελεύθερα ότι ο αγώνας ενάντια σε κάθε είδους θρησκεία πρέπει να διεξάγεται ανελέητα και συστηματικά. Ο Λένιν δήλωσε ότι «η θρησκεία είναι το όπιο του λαού και είναι ένα είδος προσμίξεων πετρελαίου». Αυτές οι δηλώσεις δημοσιεύονται στον τέταρτο τόμο των «Έργων» του.

Στο δεύτερο συνέδριο των αθεϊστών, ο Μπουχάριν δήλωσε ότι η θρησκεία πρέπει να «καταστραφεί με τη ξιφολόγχη». Ο Εβραίος Γκούμπερμαν, ο οποίος, με το όνομα Γιαροσλάβσκι, είναι ο ηγέτης της Ένωσης Στρατευμένων Αθεϊστών στη Σοβιετική Ένωση, έκανε την ακόλουθη δήλωση: «Είναι καθήκον μας να καταστρέψουμε κάθε θρησκευτική έννοια του κόσμου... Εάν η καταστροφή δέκα εκατομμυρίων ανθρώπινων υπάρξεων, όπως συνέβη στον τελευταίο πό-

λεμο, είναι απαραίτητη για τον θρίαμβο μιας ορισμένης τάξης, τότε αυτό πρέπει να γίνει και αυτό θα γίνει.»

Στο τεύχος της 6ης Νοεμβρίου 1930 ο Άθεος, το μηνιαίο περιοδικό που είναι το κεντρικό όργανο της Ένωσης Στρατευμένων Αθεϊστών γράφθηκε το εξής: «Θα κάψουμε όλες τις εκκλησίες του κόσμου και θα ισοπεδώσουμε όλες τις φυλακές.» Σε όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα σε όλη τη Σοβιετική Ένωση η θρησκευτική διδασκαλία είναι απαγορευμένη και στη θέση της έχει εισαχθεί μια συστηματική εκπαιδευτική σειρά μαθημάτων στο μαρξιστικό αθεϊσμό. Τα παιδιά κάτω των 18 ετών απαγορεύεται να συμμετέχουν σε θρησκευτικές τελετές και προσευχές. Ο εκκλησιαστικός νόμος της 8ης Απριλίου 1929 έχει δημιουργήσει μια κατάσταση στην οποία οι πνευματικές και οι θρησκευτικές κοινότητες στερούνται κάθε δικαιώματος. Όλοι οι κληρικοί και οι οικογένειές τους ανήκουν στην εξαθλιωμένη τάξη των σοβιετικών πολιτών, χάνοντας έτσι αυτόματα το δικαίωμά τους να εργαστούν ή να κερδίζουν τα προς το ζην, και ενδέχεται να απομακρυνθούν από την κατοικία τους ανά πάσα στιγμή.

Αυτή είναι η θεωρία και η παγκόσμια αντίληψη των νομικών αρχών που διέπουν τον μπολσεβικικό αθεϊσμό, και αυτές οι αρχές εφαρμόζονται αναλόγως στην πράξη.

Μέχρι το 1930, 31 επίσκοποι, 1.600 κληρικοί και 7.000 μοναχοί δολοφονήθηκαν υπό το σοβιετικό καθεστώς. Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία που ήταν διαθέσιμα για το 1930, τότε ήταν έγκλειστοι σε φυλακές, υπό συνθήκες πείνας, 48 επίσκοποι, 3.700 κληρικοί και 8.000 μοναχοί και μοναχές. Η «Διεθνής Ένωση κατά της Τρίτης Διεθνούς» στη Γενεύη εξέδωσε στατιστικά στοιχεία στις 6 Αυγούστου 1935, που έδειχναν ότι στη Ρωσία 40.000 ιερείς είχαν συλληφθεί, εξοριστεί ή δολοφονηθεί. Σχεδόν όλες οι ορθόδοξες εκκλησίες και τα παρεκκλήσια είτε έχουν καταστραφεί είτε έχουν κλείσει για θρησκευτική λατρεία και έχουν μετατραπεί σε λέσχες, κινηματογράφους, αχυρώνες κ.λ.π. Πριν από την έλευσή μας στην εξουσία, η αθεϊστική προπαγάνδα που διεξήγαγαν οι μαρξιστές στη Γερμανία, των οποίων τις δυνάμεις έχουμε ανατρέψει, τάχθηκε υπέρ της τρομερής κατάστασης των πραγμάτων που περιέγραψα. Μόνο ο σοσιαλδημοκρατικός «Σύνδεσμος Γερμανών Ελευθεροφρόνων» είχε 600.000 μέλη. Η Κομμουνιστική «Ένωση Προλεταριατών Ελευθεροφρόνων» είχε σχεδόν 160.000 μέλη. Σχεδόν χωρίς εξαίρεση, οι διανοούμενοι ηγέτες του μαρξιστικού αθεϊσμού στη Γερμανία ήταν Εβραίοι, ανάμεσά τους ο Έριχ Βάινερτ, ο Φέλιξ Αβραάμ, ο Δρ. Λέβι-Λεντς και άλλοι. Σε τακτικές συνεδριάσεις, που πραγματοποιούνταν παρουσία συμβολαιογράφου, ζητήθηκε από τα μέλη να καταχωρήσουν τη δήλωση αποχώρησης από την εκκλησία τους έναντι

αμοιβής 2 μάρκων. Και έτσι συνεχίστηκε ο αγώνας για τον αθεϊσμό. Μεταξύ του 1918 και του 1933 οι αποχωρήσεις μόνο από τις Γερμανικές Ευαγγελικές Εκκλησίες ανήλθαν σε δυόμισι εκατομμύρια άτομα στη Γερμανία. Το πρόγραμμα που έθεσαν αυτές οι αθεϊστικές κοινωνίες σε σχέση με τα σεξουαλικά θέματα χαρακτηρίζεται επαρκώς από τα ακόλουθα αιτήματα που εκφράζονται δημόσια σε συναντήσεις και διανέμονται σε μορφή φυλλαδίου:

1. Την πλήρη κατάργηση εκείνων των παραγράφων του νόμου που αφορούν το αδίκημα της άμβλωσης και το δικαίωμα δωρεάν άμβλωσης στα Κρατικά Νοσοκομεία.

2. Μη παρέμβαση στην πορνεία.

3. Κατάργηση όλων των αστικοκαπιταλιστικών κανονισμών για τον γάμο και το διαζύγιο.

4. Η επίσημη εγγραφή να είναι προαιρετική και τα παιδιά να εκπαιδεύονται από την κοινότητα.

5. Κατάργηση όλων των ποινών για σεξουαλικές διαστροφές και αμνηστία σε όλα τα άτομα που καταδικάζονται για «σεξουαλικά εγκλήματα».

Πραγματικά μια περίπτωση μεθοδικής παραφροσύνης, που έχει σαν στόχο την εκούσια καταστροφή των εθνών και του πολιτισμού τους και την αντικατάστασή του με την βαρβαρότητα σαν θεμελιώδη αρχή της δημόσιας ζωής.

Ποιοι είναι οι άνδρες στα παρασκήνια αυτού του δηλητηριώδους παγκόσμιου κινήματος; Ποιοι είναι οι εφευρέτες όλης αυτής της τρέλας; Ποιος μεταφύτευσε αυτό το σύνολο στη Ρωσία και προσπαθεί σήμερα να επικρατήσει και σε άλλες χώρες; Η απάντηση σε αυτά τα ερωτήματα αποκαλύπτει το πραγματικό μυστικό της αντι-εβραϊκής πολιτικής μας και τον αδιάλλακτο αγώνα μας ενάντια στον εβραϊσμό· γιατί η Μπολσεβίκικη Διεθνής δεν είναι στην πραγματικότητα τίποτα λιγότερο από μια Εβραϊκή Διεθνής.

Ήταν ο Εβραίος που ανακάλυψε τον μαρξισμό. Είναι ο Εβραίος που εδώ και δεκαετίες στο παρελθόν προσπαθούσε να ξεσηκώσει τον κόσμο σε επαναστάσεις με τη βοήθεια του μαρξισμού. Είναι ο Εβραίος που βρίσκεται σήμερα στην κεφαλή του μαρξισμού σε όλες τις χώρες του κόσμου. Μόνο στον εγκέφαλο ενός νομάδα που είναι χωρίς έθνος, φυλή και χώρα θα μπορούσε να εκκολαφθεί αυτός ο σατανισμός. Και μόνο

ένας που διακατέχεται από μια σατανική μοχθηρία θα μπορούσε να εξαπολύσει αυτή την επαναστατική επίθεση. Γιατί ο μπολσεβικισμός δεν είναι τίποτα λιγότερο από τον βάναυσο υλισμό που κερδοσκοπεί από τα κατώτερα ένστικτα της ανθρωπότητας. Και στον αγώνα του ενάντια στον δυτικοευρωπαϊκό πολιτισμό κάνει χρήση των κατώτερων ανθρώπινων παθών προς όφελος του Διεθνούς Εβραϊσμού.

Η θεωρία που βασίζεται σε αυτόν τον πολιτικό και οικονομικό φανατισμό επινοήθηκε από έναν Εβραίο ονόματι Καρλ Μορντεχάι, γνωστό και ως Μαρη, γιος ενός Ραβίνου στην Τρίερ. Μια παραλλαγή της ίδιας θεωρίας ξεπήδησε από τον εγκέφαλο ενός άλλου Εβραίου που ονομάζεται Φερντινάντ Λασσάλ. Ήταν γιος του Εβραίου Γκάιμ Βόλφσον από το Λόσλαου (Βότζισλαβ Σλάσκι), ο οποίος άλλαξε το όνομά του πρώτα σε Λόσλαουερ και στη συνέχεια σε Λάζελ και τέλος σε Λασσάλ. Υπουργός Εργασίας της Κομμούνας των Παρισίων ήταν ο Εβραίος Λέο Φράνκελ. Ο Εβραίος τρομοκράτης, Καρλ Κοέν, ήταν φίλος του Μαρξ. Στις 7 Μαΐου 1866, στην περιοχή «Κάτω από τις φλαμουριές» (Unter den Linden) του Βερολίνου, αυτός ο Κοέν έκανε δύο απόπειρες να δολοφονήσει τον Μπίσμαρκ πυροβολώντας τον.

Στις προ-πολεμικές ημέρες το συντακτικό προσωπικό της εφημερίδας «Εμπρός» (Vorwärts), του γερμανικού σοσιαλιστικού οργάνου, απασχολούσε ήδη 15 Εβραίους, η πλειονότητα των οποίων στη συνέχεια έγιναν οι ηγέτες του κομμουνισμού στη Γερμανία. Μεταξύ αυτών ήταν ο Κουρτ Άισνερ, ο Ρούντολφ Χίλφερντιγκ και η Ρόζα Λούξεμπουργκ. Κατά τη διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου, οι Πολωνο-εβραίοι, Λέο Γιόγκισες και η Ρόζα Λούξεμπουργκ, ήταν επικεφαλείς των κινητήριων δυνάμεων που είχαν πρόθεση να επιφέρουν τη στρατιωτική κατάρρευση της Γερμανίας και την επακόλουθη παγκόσμια επανάσταση. Ένας άλλος Εβραίος – ο Ούγγο Χάαζε – στη συνέχεια πρόεδρος του U.S.P.D. (Ανεξάρτητο Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα) απαίτησε την άρνηση των πιστώσεων πολέμου στις 4 Αυγούστου 1914.

Στις 10 Νοεμβρίου 1918, σχηματίστηκε το «Συμβούλιο των Έξι Αντιπροσώπων του Λαού» στο οποίο περιλαμβάνονταν οι Εβραίοι, Χάαζε και Λάντσμπεργκ. Στις 16 Δεκεμβρίου 1918 πραγματοποιήθηκε η πρώτη συνάθροιση του «Γενικού Συνεδρίου των Σοβιετικών Εργατών και Στρατιωτών της Γερμανίας». Σε αυτό το συνέδριο οι Εβραίοι, Κόχεν-Ροΐς και Χίλφερντινγκ, ήταν οι κύριοι ομιλητές. Οι ένοπλες δυνάμεις της Γερμανίας εκπροσωπούνταν από τον Εβραίο Χόντενμπεργκ για την 8η στρατιά, τον Εβραίο Λέβινζον για την 4η, τον Εβραίο Ζήγκφριντ Μαρκ για το στρατιωτικό κλάδο Α, τον Νάθαν Μόζες για τον κλάδο Β, τον Γιάκομπ Ρίζενφελντ που εκπροσωπούσε την Ομάδα στρατιών Κιέβου και τον Όττο Ρόζενμπεργκ που εκπροσωπούσε την Ομάδα στρατιών του

Κάσελ. Το πρώτο συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο στις 31 Δεκεμβρίου 1918, στο οποίο η Εβραία Ρόζα Λούξεμπουργκ εξελέγη αρχηγός. Το συνέδριο του Ράιχ του κινήματος των Σπαρτακιστών, που πραγματοποιήθηκε στις 29 Δεκεμβρίου 1918, εγκαινιάστηκε επίσημα από τον επίσημο εκπρόσωπο της Σοβιετικής Ένωσης, έναν Εβραίο ονόματι Καρλ Ράντεκ Ζόμπελσον, ενώ η Ρόζα Λούξεμπουργκ εμφανίστηκε ως μία από τους επίσημους ομιλητές.

Τη νύχτα μεταξύ 6ης και 7ης Απριλίου 1919, μετά την απομάκρυνση του Εβραίου Κουρτ Άισνερ στο Μόναχο, ανακηρύχθηκε εκεί η Σοβιετική Δημοκρατία. Τον ηγετικό ρόλο σ' αυτό πήραν οι Εβραίοι Λαντάουερ, Τόλλερ, Λιπ, Έριχ Μύχζαμ και Βάντλερ. Στις 14 Απριλίου 1919 δημιουργήθηκε στο Μόναχο μια δεύτερη σοβιετική κυβέρνηση, με επικεφαλής τους Εβραίους Λεβίν-Νίσσεν, Λεβίεν και Τόλλερ. Ο Τύπος του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος στο Βερολίνο ελεγχόταν από τους Εβραίους Μάγιερ, Θάλχαϊμερ, Σόλεμ, Φρίντλεντερ κ.λ.π. Οι δικηγόροι που ενεργούσαν για λογαριασμό του Γερμανικού Κομμουνιστικού Κόμματος ήταν οι Εβραίοι Λίττεν, Ρόζενφελντ, Γιόαχιμ, Άπφελρ Λάντζμπεργκ κ.λ.π. Ο γνωστός μπολσεβίκος Εβραίος Ράφφες, γράφει: «Το μίσος του τσαρισμού εναντίον των Εβραίων ήταν δικαιολογημένο· γιατί από τη δεκαετία του '60 και μετά σε όλα τα επαναστατικά κόμματα η κυβέρνηση είχε να αντιμετωπίσει τους Εβραίους ως τα πιο ενεργά μέλη.»

Στο δεύτερο συνέδριο του Σοσιαλδημοκρατικού Εργατικού Κόμματος της Ρωσίας, το 1903, επήλθε η διάσπαση που χώρισε το κόμμα στους Μπολσεβίκους και τους Μενσεβίκους. Στο ένα όπως και στο άλλο από αυτά τα κόμματα τις εξουσιαστικές θέσεις κατείχαν Εβραίοι. Αυτοί ήταν οι εξής:
Στους Μενσεβίκους: ο Γιούλι Μάρτοφ (πραγματικό επίθετο Τσεντερμπάουμ), ο Λέων Τρότσκι (πραγματικό όνομα Λεφ Μπρονστέιν), ο Νταν (Γκουρβίττς), ο Μάρτινοφ, ο Μιχαήλ Ισαάκοβιτς Λίμπερ, ο Ράφαελ Αμπράμοβιτς (Ράϊν), ο Γκόρεφ (Ναούμ Γκόλντμαν) κ.λ.π.
Στους Μπολσεβίκους: Ο Μιχαήλ Μάρκοβιτς Μποροντίν (πραγματικό όνομα Μιχαήλ Γκρούζενμπεργκ – μεταγενέστερα ηγέτης του μπολσεβικικού επαναστατικού κινήματος στην Κίνα, επί του παρόντος Επίτροπος των μπολσεβίκων στη Μογγολία. Ο Αβραάμ Φρούμκιν, ο Γιάκοφ Στανισλάβιτς Γκανέτσκι (πραγματικό όνομα Γιάκουμπ Φύρστενμπεργκ επίσης γνωστός ως Κούμπα), ο Γιαροσλάβσκι (πραγματικό όνομα Μίνιετς Ισραήλιεβιτς Γκούμπελμαν) – ηγέτης του αθεϊστικού κινήματος στη Σοβιετική Ένωση και σε όλο τον κόσμο, ο Λεφ Κάμενεφ (πραγματικό όνομα Λεφ Μπορίσοβιτς Ρόζενφελντ), ο Λάζσεβιτς, ο Μάξιμ Μαξίμοβιτς Λιτβίνοβ (πραγματικό όνομα Μάιερ

Χένοχ Βάλαχ-Φίνκελσταϊν), – σημερινός Σοβιετικός Κομισάριος και πρώην Πρόεδρος της Κοινωνίας των Εθνών, ο Λιάντοβ (Μάντελσταμ), ο Καρλ Ραντέκ (Κάρολ Ζόμπελσον), ο Γκριγκόρι Τζιουσέγιεβιτς Ζινόβγιεβ – 1919 έως 1926 ηγέτης της Κομμουνιστικής Διεθνούς, ο Γκριγκόρι Ζοκολνίκοβ (πραγματικό όνομα Γκίρσχ Γιανκέλεβιτς Μπρίλλιαντ), ο Γιάκοφ Μιχαήλοβιτς Ζβέρντλοφ (πραγματικό όνομα Ισραήλιεβιτς Ζβέρντλοφ) – στενός φίλος και συνεργάτης του Λένιν.

Στις αρχές Αυγούστου 1917, άνοιξε το έκτο συνέδριο του μπολσεβικικού κόμματος. Η προεδρεύουσα επιτροπή αποτελούνταν από 3 Ρώσους, 6 Εβραίους και 1 Γεωργιανό. Στις 23 Οκτωβρίου 1917 πραγματοποιήθηκε η ιστορική σύνοδος της Ζ.Κ. (Κεντρική Επιτροπή). Εδώ αποφασίστηκε η ένοπλη εξέγερση. Για τους σκοπούς της ανάληψης της ηγεσίας της εξέγερσης δημιουργήθηκαν ένα «Πολιτικό Γραφείο» και ένα «Πολεμικό Επαναστατικό Κέντρο». Αυτά τα πολιτικά και στρατιωτικά κέντρα της Μπολσεβικικής Επανάστασης αποτελούνταν από 2 Ρώσους, 6 Εβραίους, 1 Γεωργιανό και 1 Πολωνό.

Στην αγγλική «Συλλογή Αναφορών για τον Μπολσεβικισμό στη Ρωσία», η οποία παρουσιάστηκε στο Κοινοβούλιο τον Απρίλιο του 1919, με την εντολή της Αυτού Μεγαλειότητας, η αναφορά Νο. 6 περιέχει τα εξής: Ένα τηλεγράφημα από τον σερ Μάνσφελντ Φίντλεϋ στον κύριο Μπάλφουρ (που ελήφθη στις 18 Σεπτεμβρίου 1918):

«Ακολουθεί η έκθεση του Ολλανδού Υπουργού στην Πετρούπολη, στις 6 Σεπτεμβρίου, που ελήφθη σήμερα εδώ, σχετικά με την κατάσταση στη Ρωσία, ιδίως όσον αφορά τα βρετανικά θέματα και τα βρετανικά συμφέροντα υπό την προστασία του Υπουργού:...»
«Στη Μόσχα είχα επαναλάβει συνεντεύξεις με τον Τσίκεριν και τον Καραχάν. Ολόκληρη η σοβιετική κυβέρνηση έχει καταποντιστεί στο επίπεδο μιας εγκληματικής οργάνωσης. Οι μπολσεβίκοι συνειδητοποιούν ότι τα σχέδιά τους έχουν αποκαλυφθεί, και έχουν εισέλθει σε μια πορεία εγκληματικής τρέλας...»
«Ο κίνδυνος είναι τώρα τόσο μεγάλος που αισθάνομαι ότι είναι καθήκον μου να επιστήσω την προσοχή των Βρετανών και όλων των άλλων κυβερνήσεων στο γεγονός ότι εάν δεν τεθεί ένα τέλος στο μπολσεβικισμό στη Ρωσία αμέσως θα απειληθεί ο πολιτισμός όλου του κόσμου... Θεωρώ ότι η άμεση καταστολή του μπολσεβικισμού είναι το μεγαλύτερο πρόβλημα τώρα στον κόσμο, χωρίς καν να αποκλείεται ο πόλεμος, ο οποίος εξακολουθεί να μαίνεται και εκτός αν, όπως προαναφέρθηκε, ο μπολσεβικισμός κοπεί εν τη γενέσει του αμέσως, άλλως είναι υποχρεωμένος να εξαπλωθεί σε μια ή άλλη μορφή πέρα από την Ευρώπη και σε ολόκληρο τον κόσμο, καθώς οργανώνεται και διεκπεραιώνεται από Εβραίους που δεν έχουν εθνικότητα και των οποίων το αντικείμενο

είναι να καταστρέψουν, για τους δικούς τους σκοπούς, την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων. Ο μόνος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσε να αποφευχθεί αυτός ο κίνδυνος θα ήταν μια συλλογική δράση εκ μέρους όλων των δυνάμεων.»

Στις 13 Νοεμβρίου 1934, η εφημερίδα «The Moment», η οποία εκδίδεται στη Βαρσοβία και είναι ένα από τα κορυφαία εβραϊκά περιοδικά της Ανατολικής Ευρώπης, δημοσίευσε ένα άρθρο (στο No 260 B) με τίτλο «Λαζάρ Μωισέεβιτς Καγκανόβιτς» (αναπληρωτής και δεξί χέρι του Στάλιν). Το άρθρο δηλώνει: «Είναι ένας σπουδαίος άνθρωπος, αυτός ο Λαζάρ Μωισέεβιτς – θα κυριαρχήσει μια μέρα στη χώρα των Τσάρων... Η κόρη του, που σύντομα θα είναι 21 ετών, είναι τώρα σύζυγος του Στάλιν... και είναι καλός στους Εβραίους – ο Λαζάρ Μωισέεβιτς. Βλέπετε, είναι καλό να έχουμε έναν άνθρωπο σε μια από τις θέσεις-κλειδιά.»

Από τους πιο έγκυρους λειτουργούς του Κόμματος και του Κράτους στα ανώτατα συμβούλια της Σοβιετικής Ένωσης βρίσκουμε ότι περισσότεροι από 20 είναι Εβραίοι και μόνο 17 Ρώσοι, ενώ το ποσοστό των Εβραίων σε ολόκληρο τον πληθυσμό της Σοβιετικής Ένωσης είναι μόνο 1,8.

Ο Λαϊκός Επίτροπος Εσωτερικών [πρώην Τσε-Κά (ЧК) ή O.G.P.U.] είναι ο Εβραίος Γκένριχ Γκριγκόργιεβιτς Γιάγκοντα. Στη Κομμουνιστική Διεθνή (το «Γενικό Επιτελείο της Παγκόσμιας Επανάστασης») – ο Εβραίος Όσιπ Αρόνοβιτς Πιάτνιτσκι διαδραματίζει τον σημαντικότερο ρόλο.

Η ηγεσία του μπολσεβικικού επαναστατικού κινήματος σε όλες τις χώρες βρισκόταν και εξακολουθεί να βρίσκεται στα χέρια των Εβραίων. Σε ορισμένες χώρες, όπως η Πολωνία και η Ουγγαρία, έχουν τον αποκλειστικό έλεγχο αυτού του κινήματος.

Στη δίκη εναντίον του Εβραίου κομμουνιστή Σμέλτς τον Μάρτιο του 1935, ο πολωνός αστυνομικός επίτροπος Λαντέμπρσκι δήλωσε σαν μάρτυρας ότι το 98% των ατόμων που συνελήφθησαν στην Πολωνία με την κατηγορία των κομμουνιστικών μηχανορραφιών ήταν Εβραίοι.

Ο πραγματικός ηγέτης στο κίνημα για την Μπολσεβικοποίηση της Κίνας είναι ο Εβραίος Μιχαήλ Μάρκοβιτς Μποροντίν (πραγματικό όνομα Μιχαήλ Γκρούζενμπεργκ).
Με αυτά ενδέχεται να κλείσουμε τον λογαριασμό.

Αυτός είναι ο κομμουνισμός χωρίς μάσκα. Αυτή είναι η θεωρία του, η πρακτική του και η προπαγάνδα του. Έχω δώσει έναν λιτό και συντηρη-

τικό απολογισμό των γεγονότων, που έχουν συγκεντρωθεί κυρίως από επίσημες πηγές· αλλά αυτός ο απολογισμός δείχνει μια κατάσταση γεγονότων που είναι τόσο φοβερά και αποκρουστικά σε όλες τις επιπτώσεις τους, ώστε να πρέπει να σοκάρει τον μέσο πολιτισμένο άνθρωπο. Αυτό το ευαγγέλιο της «χειραφέτησης του προλεταριάτου από τον ζυγό του καπιταλισμού» είναι το χειρότερο και πιο βάναυσο είδος καπιταλισμού που μπορεί να φανταστεί κανείς. Έχει μελετηθεί, έχει επιβληθεί και έχει οδηγήσει κάτω από την έμπνευση της λατρείας του Μαμμωνά και της υλιστικής σκέψης που ενσαρκώνεται στο διεθνή Εβραίο, διάσπαρτα σε όλες τις χώρες του πλανήτη. Δεν είναι κοινωνικό πείραμα. Δεν είναι τίποτα άλλο από ένα πελώριο σύστημα για την απαλλοτρίωση και την εξολόθρευση των Άριων αρχηγικών τάξεων σε όλα τα έθνη και την αντικατάσταση τους από τον εβραϊκό υπόκοσμο. Αυτοί οι άνθρωποι οι οποίοι προβάλλονται εδώ σαν απόστολοι μιας νέας διδασκαλίας και απελευθερωτές της ανθρωπότητας είναι στην πραγματικότητα μορφές που κηρύσσουν την αναρχία και το χάος για τον πολιτισμένο κόσμο.

Δεν υπάρχει πλέον κανένα πολιτικό ζήτημα εδώ. Αυτό το πράγμα δεν μπορεί να κριθεί ή να εκτιμηθεί με πολιτικούς κανόνες ή αρχές. Είναι μια ανομία κάτω από μια πολιτική μάσκα. Δεν είναι κάτι που πρέπει να τεθεί ενώπιον της γραμμής της παγκόσμιας ιστορίας, αλλά κάτι που πρέπει να αντιμετωπιστεί από τη δικαστική διοίκηση κάθε χώρας. Πρέπει να αντιμετωπιστεί με τα ίδια αδίστακτα, και ακόμη και βάναυσα μέσα με τα οποία προσπαθεί να σφετεριστεί την εξουσία ή να κρατήσει την εξουσία στα χέρια της. Εδώ δεν μπορεί να υπάρξει διαπραγμάτευση· γιατί ο κίνδυνος που απειλεί την Ευρώπη είναι έντονος. Μέσα σε μια νύχτα μπορεί να περάσει ανάμεσα στα πολιτισμένα έθνη του κόσμου και να εξαπλωθεί η καθολική καταστροφή. Αυτά τα κράτη που συνάπτουν ειρήνη με αυτό, σύντομα θα μάθουν από την εμπειρία ότι δεν θα είναι αυτοί που θα δαμάσουν τον Μπολσεβικισμό, αλλά ότι ο μπολσεβικισμός θα τους φέρει κάτω από τη φτέρνα του. Δεν μπορούμε να πούμε ότι η Κομιντέρν έχει αλλάξει τις πρακτικές της. Είναι και παραμένει αυτό που πάντα ήταν – ο προπαγανδιστικός και επαναστατικός μηχανισμός που προορίζεται να επιφέρει την πτώση του ανθρώπινου πολιτισμού.

Ο Μπολσεβικισμός είναι ο δηλωμένος εχθρός όλων των εθνών και όλων των θρησκειών και του ανθρώπινου πολιτισμού. Η Παγκόσμια Επανάσταση είναι τώρα, όπως πάντα, ο αναγνωρισμένος και διακηρυγμένος στόχος του. Ο ίδιος ο Στάλιν δήλωσε με θριαμβευτικό τρόπο, σαν όργανο της Πολεμικής Αρμοστείας, «Ο Κόκκινος Αστέρας», τον Ιανουάριο του 1935: «Κάτω από το λάβαρο του Λένιν, στην προλεταριακή επανάσταση, θα θριαμβεύσουμε σε ολόκληρο τον κόσμο.» Και ο κομμουνιστής μετανάστης, Πιέκ, δήλωσε στο 7ο Παγκόσμιο Συνέ-

δριο της Κομιντέρν, που πραγματοποιήθηκε στις 28 Ιουλίου του τρέχοντος έτους: «Ο θρίαμβος του σοσιαλισμού στη Σοβιετική Ρωσία αποδεικνύει ταυτόχρονα ότι ο θρίαμβος του σοσιαλισμού σε όλο τον κόσμο είναι αναπόφευκτος.» Την ημέρα πριν από το συνέδριο, η εφημερίδα «L'Humanite» (το όργανο των Γάλλων Κομμουνιστών) το χαιρέτησε με το ξέσπασμα: «Ζήτω η Κομιντέρν, το Γενικό Επιτελείο της Παγκόσμιας Επανάστασης.»

Το εμπόριο με τον μπολσεβικισμό δεν είναι δυνατό ούτε σε πολιτική βάση ούτε βάσει γενικών αρχών στη ζωή. Η αναγνώριση της Σοβιετικής Ένωσης εκ μέρους των Ηνωμένων Πολιτειών έχει προκαλέσει αύξηση της κομμουνιστικής προπαγάνδας, αναρίθμητες απεργίες και γενικές αναταραχές στην Αμερική. Το στρατιωτικό σύμφωνο μεταξύ της Γαλλίας και της Σοβιετικής Ένωσης οδήγησε λίγο αργότερα σε αύξηση των κομμουνιστικών ψήφων κατά τις δημοτικές εκλογές, όπου κέρδισαν 43 εντολές και έτσι διπλασίασαν τον αριθμό των εντολών που είχαν στο παρελθόν στην κατοχή τους, ενώ όλα τα άλλα κόμματα έχαναν ανάλογα. Η στρατιωτική συμμαχία μεταξύ της Τσεχοσλοβακίας και της Σοβιετικής Ένωσης οδήγησε σε δολιοφθορές στο στρατό και σε μια απροσδόκητη αύξηση των κομμουνιστικών ψήφων στις εκλογές που ακολούθησαν.

Όποιος συνάπτει συμφωνίες με τον μπολσεβικισμό θα μετανιώνει για τη πράξη του.

Σίγουρα δεν έχουμε την πρόθεση ή την επιθυμία να υπαγορεύσουμε τα άλλα έθνη και τις κυβερνήσεις τους ή ακόμα και να τα συμβουλεύσουμε. Δεν αναμιγνυόμαστε στις εσωτερικές υποθέσεις τους. Βλέπουμε μόνο τους κινδύνους που απειλούν την Ευρώπη και εγείρουμε προειδοποιητικές φωνές, ώστε να καταλάβουν το μέγεθος αυτών των κινδύνων.

Όσον αφορά εμάς, εμείς έχουμε ξεπεράσει εντελώς αυτήν την απειλή. Πράγματι, ίσως, εκτός από το έργο του στη Γερμανία, η μεγαλύτερη υπηρεσία που έχει προσφέρει ο Αρχηγός στον κόσμο είναι ότι εδώ στη Γερμανία έχει δημιουργήσει ένα φραγμό ενάντια στον παγκόσμιο μπολσεβικισμό απέναντι στον οποίο τα κύματα αυτής της αχρείας Ασιατικο-εβραϊκής πλημμύρας σπάνε. Μας έχει διδάξει όχι μόνο να αναγνωρίζουμε τον μπολσεβικισμό σαν τον μεγαλύτερο εχθρό του κόσμου, αλλά και να τον αντιμετωπίζουμε κατά πρόσωπο και να τον συντρίβουμε. Αντί αυτής της διδασκαλίας μας έχει παράσχει ένα νέο και καλύτερο και ευγενέστερο ιδανικό για την απελευθέρωση ενός ολόκληρου έθνους. Στο νεύμα αυτής της Ιδέας δώσαμε τις μάχες μας και φέραμε τα λάβαρά μας στη νίκη. Αυτό το ιδεώδες, μας επέτρεψε να απελευθερώσουμε τη Γερμανία από την απειλή του μπολσεβικισμού και

να την εξορίσουμε μια για πάντα από το γερμανικό έθνος. Σήμερα γνωρίζουμε πώς να αντιμετωπίζουμε αυτές τις ύπουλες δυνάμεις.

Το έθνος έχει καταστεί απρόσβλητο ενάντια στο δηλητήριο της κόκκινης αναρχίας. Αποκηρύσσει τις ψεύτικες και κούφιες λέξεις-κλειδιά της κομμουνιστικής παγκόσμιας προπαγάνδας. Με σοβαρότητα και με επιμέλεια και με υπομονή και πειθαρχία, το ίδιο έδωσε τη λύση των προβλημάτων που προκύπτουν από τη μοίρα του. Η ιστορία θα δώσει μια μέρα στον Αρχηγό τη πίστωση ότι έσωσε τη Γερμανία από τον πιο οξύ και θανατηφόρο κίνδυνο με την ανατροπή του Μπολσεβικισμού και με αυτόν τον τρόπο τη διάσωση ολόκληρου του πολιτισμού της Δύσης από την άβυσσο που έχασκε μπροστά του.

Ελπίζω ότι δεν θα αφεθεί στην υστεροφημία να αναγνωρίσει το μεγαλείο αυτής της ιστορικής αποστολής, αλλά ότι θα αναγνωριστεί από τους συγχρόνους μας και ότι θα αποφασίσουν να ενεργήσουν σύμφωνα με αλήθεια των διδασκαλιών τους. Ως αληθινή και πιστή Παλαιά Φρουρά του Αρχηγού και του Κόμματος, χαιρόμαστε που βρισκόμαστε κάτω από τα λάβαρά του σε αυτόν τον πιο αποφασιστικό αγώνα που έχει βιώσει η ιστορία του κόσμου.